

Վեցերորդ հաղորդում

**Հոգևոր սկզբունքները, կյանքի դասերն ու սուրբ նախազգուշացումները,
որոնք տեսնում ենք Դավթի պատմության մեջ**

Գրվածքների ընթերցում. Ա Թգ 16:1–Բ Թգ 24:25, Գրծ 13:22, 36

**I. Դավթի պատմության մեջ (Ա Թգ 16:1–Բ Թգ 24:25) մենք պետք է տեսնենք
Աստծու գերիշխանությունը և Դավթի՝ խաչի դասերը յուրացնելը.**

Ա. Աստծու գերիշխանությամբ Դավիթը ստուգվեց և հավանության արժանացավ Աստծուն իր ապավինելու և Գողիաթին պարտության մատնելու հարցում՝ Ա Թգ 17:1-58.

1. Դավթի՝ որպես հովվի փորձառությունը նրան սովորեցրել էր ապավինել Տիրոջը, ուստի երբ նա լսեց, թե Գողիաթն ինչպես է մարտահրավեր նետում, կարողացավ Սավուդին ասել. «Քո ծառան իր հոր ոչխարներն էր արածեցնում. ու երբ առյուծ կամ արջ էր գալիս ու հոտից ոչխար տանում, ես նրա հետևից գնալով՝ զարկում էի նրան ու գառանը նրա բերանից ազատում: Եվ երբ նա ինձ վրա էր հարձակվում, բռնում էի նրա մորուքից, խփում ու սպանում էի... Եհովան, ով ինձ ազատեց առյուծի ու արջի ձեռքից, Նա ինձ այս փղշտացու ձեռքից էլ կազատի»՝ խխ. 34-37:

2. Դավիթը Գողիաթին ասաց, որ «Եհովան սրով ու նիզակով չի փրկում, քանի որ պատերազմը Եհովայինն է, ու Նա ձեզ մեր ձեռքն է մատնելու» (խ. 47). Դավիթը դուրս եկավ՝ Գողիաթի դեմ մարտնչելու (խխ. 40-48) և սպանեց նրան՝ պարսատիկով քարը նետելով Գողիաթի ճակատին և նրա իսկ սրով նրան գլխատելով (խխ. 49-54):

3. Գողիաթի նկատմամբ Դավթի հաղթանակը Աստծու՝ նրան ընտրելու և օծելու համոզիչ ապացույց էր. Դավթի փորձառությունից պետք է գիտակցենք, որ, քանի որ այսօր հետամտում ենք Քրիստոսին, մեր միջավայրի ամեն մի տեսանկյուն բացարձակորեն Աստծու գերիշխան ձեռքի ներքո է՝ Մտթ 10:29-31, Սղմ 31:14-15ա, 39:9, Հոմ 8:28-29, Եսյ 45:15:

Բ. Դավիթն Աստծու գերիշխանությամբ ընտրվեց Սավուդի, ով այդ ժամանակ թագավոր էր, սպասավոր լինելու. այս երկու մարդու միասին դրվելով՝ Սավուդը մերկացվեց որպես մարդ, ով ընդդիմանում էր Աստծու կամքին, իսկ Դավիթը հայտնի արվեց որպես մարդ, ով Աստծու սրտի համաձայն էր՝ Ա Թգ 18:6-11ա.

1. Այն, որ Դավիթը ստուգվում էր Սավուդի հետ իր փոխհարաբերության մեջ, նշանակում էր, որ Դավիթը մշտապես խաչի վրա էր դրվում. յուրաքանչյուր առաջադրանքի ժամանակ, որին Սավուդն ուղարկում էր Դավթին, Դավիթը գործում էր խորագետ կերպով, ուստի Սավուդը նրան կարգեց պատերազմող մարդկանց վրա. մի անգամ, երբ Դավիթը վերադառնում էր փղշտացիներին կոտորելուց, Իսրայելի

ԲՅՈՒՐԵՂԱՅՈՒՄ-ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹՅԱՆ ՈՒՐՎԱԳԻՐ

- բոլոր քաղաքներից կանայք դուրս եկան և իրար երգում էին. «Սավուղն իր հազարավորներին կոտորեց, իսկ Դավիթն իր տասը հազարներին»՝ խխ. 5-7:
2. Այս գովքը չազդեց Դավթի վրա, բայց այն ազդեց Սավուղի վրա. Մոհոմոնն ասում է. «Մարդը ստուգվում է իրեն ուղղված գովքով» (Առկ 27:21). Սավուղը շատ բարկացավ և նախանձեց Դավթին, ինչը ցույց է տալիս, որ նա լիովին մսեղիում եղող անձ էր ու բացարձակորեն կենտրոնացած էր իր շահերի վրա. այդ օրվանից Սավուղը որոշեց սպանել Դավթին, իսկ Դավիթը թաքնվելու տեղ չուներ. Սավուղը Դավթին նախանձելուց անցավ դավելու, թե ինչպես կարող է սպանել նրան՝ առանց իր անունը վնասելու՝ Ա Թգ 18:10–20:42:
  3. Երբ Սավուղը փորձեց սպանել Դավթին, Դավիթը չպայքարեց և ոչինչ չարեց իր վրեժն առնելու համար. նա միայն խույս տվեց նրանից. ի պատասխան վրեժխնդիր լինելն ու պայքարելը մսեղիի գործեր են, իսկ նրանք, ովքեր կիրարկում են մսեղիի բաները, Աստծու թագավորության մեջ բաժին չունեն՝ 18:11, հմմտ Հոմ 12:19, Եփս 4:26, Գղտ 5:21, 24:
  4. Դավիթը մարդ էր, ով իր սրտից ճանաչում էր Աստծու իշխանությունը. Թագավորաց առաջին գրքում տեսնում ենք, որ Սավուղն անապատում հետապնդում էր Դավթին, որպեսզի սպաներ նրան. Դավիթը Սավուղին սպանելու հնարավորություն ուներ, բայց նա երկյուղում էր Աստծուց և չհամարձակվեց տապալել Աստծու սահմանած աստվածային կարգը՝ 18:6–26:25:
  5. Եթե Դավիթն ապստամբեր Սավուղի դեմ, ժողովրդի համար կդառնար Աստծու նշանակած ու դրած թագավորի դեմ ապստամբության օրինակ. Դավթի տրամադրվածությունը «ես»-ն ուրանալն ու Աստծու իշխանությանը ենթարկվելն էր:
  6. Սավուղն անհնազանդ եղավ Աստծուն և մերժվեց Աստծու կողմից, բայց այդ բանը Սավուղի և Աստծու միջև էր. ինչ վերաբերում է Դավթին, նա ենթարկվում էր Աստծու օծյալին, և դա նրա պատասխանատվությունն էր Աստծու առջև՝ 24:4-6, 26:9, 11, Բ Թգ 1:9-16:
  7. Եթե ոմանք գին վճարեն, որպեսզի փորձառաբար ապրեն խաչի ջախջախելը՝ խաչի ներքո ապրելով, ճանաչեն իրենց բնական կյանքն ու նախահակումը և աշխատեն դրանց վրա, մահվան մատնեն մսեղին և իրենց ուրանան Աստծու առջև, անշուշտ կճանաչեն Աստծու իշխանությունը և կկարողանան բերել Աստծու իշխանությունը. սա հիմնարար սկզբունք է:
  8. Նորկտակարանյան ըմբռնման համաձայն՝ Դավիթն ամեն օր կրում էր խաչը ցանկացած իրավիճակում. Փլպ 3:10-ը ցույց է տալիս, որ խաչը կրելու մեր ուժը Քրիստոսի հարության զորությունն է. Քրիստոսը մտել է մեր մեջ, որպեսզի ապրի մեր մեջ և կրի խաչը մեր ներսում՝ հմմտ Երգ 2:8-9, 14:

ԱՌԱՋԻՆ ԵՎ ԵՐԿՐՈՐԴ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԳՐՔԵՐ

9. Խաչի դասերը յուրացնելուն զուգընթաց Դավիթը վայելում էր Աստծու մատակարարումը՝ ի դեմս Հովնաթանի և Մեղքողի. առանց նրանց՝ Դավիթը Սավուդից խույս տալու միջոց չէր ունենա՝ Ա Թգ 20:1-42, 19:11-18:
10. Աստծու գերիշխանությանը ենթարկվելով՝ Դավիթն ընդունեց խաչի դասերը, և վերջնարդյունքում նա եղավ ոչ թե կորուստ կրող, այլ շահող ու հաղթող, ոչ թե չարչարվող, այլ վայելող՝ Փլպ 1:19, 3:8-9, Բ Կրթ 4:7, 16-18, հմմտ 2:12-14:
11. Դավթի կյանքը ջախջախվածության կյանք է խորհրդապատկերում. արտաքին մարդու ջախջախումը մեր բնական նախահակման, մեր «ես»-ի ջախջախումն է. Սուրբ Հոգու կարգավարժանքի նպատակն այն է, որ ջախջախված մարդ լինենք. Աստված մեզ լիակատար անընդունակության և անօգնականության վայրում է դնում, որպեսզի Իրեն՝ Իր ողջ անքննելի հարստությամբ հանդերձ, մեր մեջ ներդնելու ազատ ճանապարհ ունենա՝ 1:8-9, 4:16-18, 12:9-10, Օվս 6:1-3, Հռմ 8:28-29, հմմտ Հվի 12:3:

II. Դավիթը հոգում էր երկրի վրա Աստծու բնակատեղի համար՝ Աստծու Տապանակի բնակատեղի համար՝ Բ Թգ 6:1–7:29, Սղմ 132:1-18.

- Ա. Թեև Աստված չէր ուզում, որ Դավիթը կառուցի տաճարը, վերջինս պատրաստեց կառուցողներին, տեղը և նյութերը տաճարի կառուցման համար. Աստված նաև Իր Հոգով Դավթին բացահայտեց տաճարի նմուշը, և նախքան մեռնելը Դավիթն այս նմուշը փոխանցեց իր որդի Սողոմոնին. այսպիսով՝ Դավիթն իրականացրեց իր սպասավորությունն ու համագործակցեց Աստծու հետ տաճարի կառուցման ավարտունացման համար՝ Բ Թգ 8:11, Գ Թգ 7:51, Ա Մնց 22:14-16, 29:1-5, 28:11-19, Գրծ 13:22, 36:
- Բ. Դավիթը նախանձախնդիր էր Աստծու համար տաճար կառուցելու (Բ Թգ 7:1-3), բայց Աստված մերժեց Դավթի բարի մտադրությունը. Աստված Նաթան մարգարեին ուղարկեց Դավթի մոտ հարցնելու. «Դ-ն՞ի պիտի Ինձ համար տուն կառուցես, որպեսզի Ես այնտեղ բնակվեմ»՝ խ. 5.
  1. Մա ցույց է տալիս, որ եկեղեցում մեր ամբողջ աշխատանքն ու ծառայությունը պետք է սկիզբ առնեն Աստծուց և պետք է համապատասխանեն Նրա ցանկությանը. ցանկացած բան, որ սկիզբ է առնում ու մեկնարկվում է մարդու կողմից, անկախ այն բանից, թե դա որքանով է Աստծու համար, Քրիստոսի ներկայությունից զուրկ կրոնական գործունեություն է:
  2. Աստծուն ծառայելու մեր սիրտն ընդունելի է, բայց Նրա համար ինչ-որ բան անելու մեր որոշումն ընդունելի չէ Նրա համար. Աստված Դավթին ասաց. «Դ-ն՞ի պիտի...». Աստված չի ուզում, որ մենք ինչ-որ բան որոշենք Իր փոխարեն:
- Գ. Քանի որ Դավիթը մեկն էր, ով երկյուղում էր Աստծուց ու համագործակցում էր Աստծու հետ, նա չզայրացավ, երբ Աստված Նաթանի միջոցով

նրան ասաց, որ դադար տա իր որոշմանը՝ լինելու մեկը, ով կառուցելու է տաճարը. այն, որ Դավիթը դադարեցրեց իրականացնել տաճարը կառուցելու իր ցանկությունը, մեծ բան է. Մարգարետ Բարբեր քույրն ասել է. «Նա, ով չի կարողանում դադարեցնել հանուն Աստծու աշխատելը, չի կարող հանուն Աստծու աշխատել» (*Վիթենա Լի, Երկերի ժողովածու, 1953թ., հտ 1, «Ճանաչել կյանքը և եկեղեցին»)՝ Գկս 10:38-42:

- Գ. Դավթի կանգ առնելը տիեզերքում երկակի վկայություն հաստատեց. նախ՝ տիեզերքում ամբողջ աշխատանքը պետք է բխի Աստծուց, ոչ թե մարդուց. երկրորդ՝ նշանակություն ունի միայն այն, ինչ Աստված է մարդու համար անում, ոչ թե այն, ինչ մարդն է Աստծու համար անում՝ Բ Թգ 7:11-14ա, 18, 25:
- Ե. Խոր մեր ներսում պետք է յուրացնենք, որ Աստծուն միայն մեր համագործակցությունն է պետք. Նա կարիք չունի, որ մենք Իր համար ինչ-որ բան անենք. մենք պետք է դադարեցնենք մեր բոլոր կարծիքները, որոշումներն ու գաղափարները. մենք պետք է թույլ տանք, որ Նա խոսի, թույլ տանք, որ Նա միջամտի, և թույլ տանք, որ Նա հրամայի՝ Մտք 17:5:

III. Դավթի նկատմամբ դատաստանի գրառումը՝ Աստծու պատժով հանդերձ, արված է որպես զգուշացում մեզ համար այսօր (Ա Կրթ 10:11). Աստված ոչ միայն սիրող ու ողորմած է, այլև արդարացի ու ահագորու. Աստված ներեց Դավթին, բայց նաև կարգավարժեց ու պատժեց Դավթին՝ Իր կառավարական արդարության համաձայն (Բ Թգ 12:10-14).

- Ա. Այն բանից հետո, երբ Իսրայելի թշնամիները ենթարկված էին, և Դավիթը բարձրացվել էր որպես Իսրայելի թագավոր, նա, խաղաղ իրավիճակում գտնվելով, մեծ մեղքեր գործեց՝ շնություն և մարդասպանություն. սա ցույց է տալիս, որ երբ մենք անհոգ ու խաղաղ իրավիճակում ենք, հեշտությամբ կարող ենք գայթակղվել և հագուրդ տալ մեր մտեղիին՝ 11:1-27, Ա Պտ 4:1 և ծթգ 4:
- Բ. Դավթի մեղքը աչքերի տենչանքին և մտեղիի տենչանքին հագուրդ տալու արդյունք էր (Բ Թգ 11:2-3). Դավիթը, թագավորական իշխանությունը չարաշահելով (խխ. 4-5), կանխամտածված շնություն գործեց՝ ուրիշի կնոջը գողանալով:
- Գ. Նման գործողություն իրականացնելով՝ Դավիթը փորձեց ծածկել իր չար արարքը նենգ հնարքներով (խխ. 6-13). այնուհետև նա սպանեց Ուրիային՝ իր հավատարիմ ծառային՝ դավադրության մեջ մտնելով Հովաբի հետ, որպեսզի կարողանար տիրանալ Ուրիայի կնոջը (խխ. 14-25, 12:9):
- Դ. Այս մեկ մեղքով Դավիթը խախտեց Տալ Գալի Պատվիրաններից վերջին հինգը (Ելց 20:13-17). նրա մեղքը մեծ անարգանք ու վիրավորանք էր Աստծու հանդեպ, և այն գրեթե ի չիք դարձրեց անցյալի նրա բոլոր ձեռքբերումները:
- Ե. Դավիթը, Աստծու սրտի համաձայն մարդ լինելով (Ա Թգ 13:14), Աստծուն հնարավորություն ընձեռեց թագավորման դարաշրջանը սկսելու՝

ԱՌԱՋԻՆ ԵՎ ԵՐԿՐՈՐԴ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԳՐՔԵՐ

Իր եկող Քրիստոսի համար երկրի վրա Իր թագավորությունը հաստատելու համար, բայց նա ձախողվեց մսեղիի տենչանքին հագուրդ տալու հարցում (Գ Թգ 15:5). այս բանում Դավիթն անփույթ էր, և նա զոհեց իր բարձր ձեռքբերումները Աստծու հանդեպ իր հոգևոր ձգտման մեջ. սա պետք է նախազգուշացում լինի մեզ բոլորիս համար:

- Չ. Որքան ցավալի է, որ Դավիթը նենգ բանասարկուի գայթակղության կրիտիկական պահին ժուժկալություն չգործադրեց իր տենչանքի նկատմամբ, այլ հագուրդ տվեց դրան և ծանր մեղք գործեց, որը ծայրաստիճան վիրավորեց Աստծուն:
- Է. Աստված սիրում էր Դավթին, բայց Դավիթն իր մեղքի պատճառով կորցրեց իր դիրքն ու կարգավիճակը, ինչպես նաև տասներկու ցեղերից տասնմեկը (Բ Թգ 20:1-2). Դավթի մեղքը սերմանեց Սողոմոնի ապականության սերմը (12:24), որի հետևանքը եղավ Աստծու տված թագավորության բաժանումը (Գ Թգ 11:9-13, 12:1-17), ինչպես նաև թագավորման մեջ Սողոմոնի հետնորդների ապականության սերմը, որի հետևանքը եղավ պետության և իրենց հայրերի սուրբ երկրի լիակատար կորուստը, սուրբ ժողովրդի գերեվարությունը և ողջ երկրագնդով մեկ նրանց սփռվելն ու մինչ օրս խաղաղություն չգտնելը:
- Ը. Դավթի պատմությունից տեսնում ենք, որ Աստծու կառավարական ձեռքի տակ ընկնելը լուրջ բան է (Բ Թգ 12:10-14). Դավիթն արագորեն վերականգնեց Աստծու հետ իր հաղորդակցությունը, բայց Աստծու կարգավարժանքը շարունակվեց նույնիսկ նրա մահից հետո (խ. 15բ–20:26):
- Թ. Իր մեղքերը խոստովանելու արդյունքում Դավթի հաղորդակցությունն Աստծու հետ վերականգնվեց, ինչպես բացահայտված է 51-րդ սաղմոսում, բայց նա հայտնվեց Աստծու կառավարական ձեռքի տակ. իր ձախողումից հետո իր ընտանիքի մեջ բազմաթիվ չար բաներ եղան, ներառյալ արյունապղծությունը, սպանությունը և ապստամբությունը՝ Բ Թգ 12:15բ–20:26:
- Ժ. Աստված խիստ պատիժ կիրառեց Դավթի նկատմամբ, որովհետև նրա մեղքը շատ չար էր. Դավթի ընտանիքում աննախադեպ չարիքի աղբյուրը մսեղիի տենչանքին Դավթի հագուրդ տալն էր. սա ցույց է տալիս, որ Աստծու պատիժն ու Նրա կառավարական ներգործությունն Իրեն սիրողների նկատմամբ կարող են նաև տարածվել նրանց երեխաների վրա:
- ԺԱ. Սա պետք է լուրջ ահազանգ ու նախազգուշացում լինի մեզ համար Քրիստոսի հետ մեր փոխհարաբերություններում. այն, ինչ մենք ենք, այն, ինչ ցանկանում ենք, ինչ մտադրվում ենք անել և ինչպես վարվում ենք, մեծապես կապված են Քրիստոսի մեջ մեր մնալու և մեր վայելքի համար Նրա ողջ անքննելի հարստությանը մասնակցելու հետ. եթե մենք այս հարցերից որևէ մեկում իրավացի չլինենք Աստծու հանդեպ, կկրենք Քրիստոսի՝ որպես մեր վայելքի կորուստը:

ԲՅՈՒՐԵՂԱՅՈՒՄ-ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹՅԱՆ ՈՒՐՎԱԳՐԵՐ

- ԺԲ. Համարովանդակ Քրիստոսը՝ որպես մեր բնակատեղը, մեր համարովանդակ բարի երկիրը և այն ամենը, ինչի կարիքն ունենք մեր վայելքի համար, կփսխի մեզ Իրենից և այլևս թույլ չի տա, որ վայելենք Իրեն, եթե պատշաճ չենք Նրա հետ մեր հարաբերության մեջ՝ Ղուգ 18:25, Հյս 3:16:
- ԺԳ. Ի վերջո Դավիթը ոչ միայն ծերացավ, այլև մարեց. Դավթի կյանքը լավ սկիզբ ուներ, ինչպես ելնող պայծառ արևը, և նրա կյանքը նրա ձեռքբերումների հետ նման էր կեսօրին շողացող արևի. սակայն տենչանքին նրա հագուրդ տալը (Բ Թգ 11:1-27) փչացրեց նրա ձեռքբերումները, և նրա պայծառ կյանքին մարել տվեց, ինչպես արևը՝ մայրամուտի ժամանակ. Դավթի ծերության մեջ պայծառ, գերազանց ու հոյակապ ոչինչ չկար (Գ Թգ 1:1-4, հմնտ Երկ Օր 34:7, Ծնդ 48:14-16, Առկ 4:18):
- ԺԴ. Քրիստոնեական կյանքը Աստծու կառավարումը ճանաչելու կյանք է. մենք հնձում ենք այն, ինչ սերմանում ենք. որքան մեծահոգի լինենք ուրիշների հանդեպ, այնքան Աստված մեծահոգի կլինի մեր հանդեպ. եթե մենք մանրախնդիր ու խիստ լինենք մեր եղբայրների հանդեպ, Աստված մանրախնդիր ու խիստ կլինի մեր հանդեպ. երբ ուրիշները հիվանդ են կամ դժվարությունների մեջ, դա նրանց մեր օգնելու ժամանակն է, ոչ թե նրանց մեր քննադատելու՝ Գղտ 6:7, Ա Թսղ 5:14-15, Ղկս 6:36-38, Մտք 7:1-2.
1. Մենք պետք է սովորենք մեծահոգի ու ներող մարդիկ լինել. եթե ուրիշների հանդեպ խիստ լինենք, Աստված մեր հանդեպ խիստ կլինի. մենք պետք է խուսափենք քննադատելուց, դատապարտելուց կամ ուրիշների մասին թեթևամտորեն խոսելուց. ուրիշների վերաբերյալ մեր քննադատողությունն ու անփույթ սկնարկները հաճախ դատաստան են դառնում մեր նկատմամբ՝ 6:15, 18:23-35:
  2. Բազմաթիվ եղբայրներ այսօր թշվառ կերպով ընկել են միայն մեկ պատճառով. նրանք չափազանց խստորեն են ուրիշներին քննադատել անցյալում, և այսօր նրանց տկարություններից շատերը հենց այն տկարություններն են, որոնք նրանք քննադատել են անցյալում:
  3. Մենք կոչված ենք ուրիշներին օրհնելու, ուստի մենք՝ որպես օրհնված մարդիկ, պետք է միշտ օրհնենք ուրիշներին, որպեսզի օրհնություն ժառանգենք. մենք կժառանգենք այն, ինչով օրհնում ենք՝ Ա Պտ 3:8-11, Մտք 10:13, հմնտ Թվց 6:22-27: